

Middelburg, Zeeuwse bibliotheek, handschrift 4240, *online*:

[4240 Lijkzang voor den weledelen gestrengen heere den heere Jan Guépin , 1766. 1 stuk](#)

Folium 1r

Lijk Zang

Voor den Wel Edelen Gestrengen Heere,

Den Heere Jan Guepin

Zoo onlangs, Vlissingen, waart Gij t verblijf der Vreugd:
Gy mogt uw wettig Heer in uwe vest ontmoeten,
Met heil & zegenzang begroeten,
Uw teder ziels Verlangen boeten,
En u verblyden in zyn' vriendelyke Jeugd,
Geleid, door Brunswyks hand ter vorstelyke Deugd.

Wat blydschap konde uw' blydschap evenaren?
Hoe juichte uw brave Burgery,
Daar zy op haren Vorst met vrolyk oog mocht staren!
Hoe rolde Orange leef! langs uwe Noordsche baren
t was alles vergenoegt & blij.

'k Zie nu uw oog in tranen vloeyen!
'k Zie hand voor hand d' aendoening groeyen.
Ik zie door Droefheid u vermoeyen,
'k Hoor hoe uw enge boezem zucht!
Och lieve Vreugd, hoe ras zyt gy haar oog ontvlucht.

Folium 1v

O Onbestendigheid die t wankelende leven,
Met alles wat ons oog beschouwt,
Aan uwe wet gebonden houd:
Voor uwe sterke stem doet beven:
Gy hebt ons weer een proef van uwe macht gegeven!

Het witte feest geward – het kleed der Vrolykheid,
Dat korts uw schoone leden dekte,
Daar Willems blyde komst, alom genoegen wekte,
Is voor het akelig zwart reeds afgeleid.

Uw hoofd, onlangs geziert met bloemen,
Waar op de Jeugd van t jaar mocht roemen,
Rust op uw hand, zwaarmoedig, – afgekeert
Van d'Overblyfzels der festonnen, kroonen, bogen,
Waar door g' op 't levends woud betogen
Hoe hoog gy uwen Vorst waardeert.

De Dichtkunst speelt gebroke klanken.
Geen vrolyk feestmuziek rolt van d' yvoren Lier,
Nu niet omslingert met het loof van den laurier;
Maar met cipressen¹ ranken!

Ja, Vlissingen, wy billiken uw treuren.
Geupin, hoe hoog geschat nooit naar waardy geschat,
Dat sieraad uwer schoone Stad,
Zaagt gy, voir altoos! uit uw schreiende oogen scheuren.
Geupin niet min beroemt om inborst als verstand,
In Pindus² hoop op d' eerste plaats verheugd heven;
De Glori van het vrye Vaderland;
Guepin zoo groot van ziel als vroom van leven,
Guepin, den Gunstling van Geleertheid, Oordeel, Geest,
Guepin dien luister van het Menschdom, is geweest!

¹ Een cipres is het christelijk symbool van de hoop op een leven na de dood.

² Berg der zanggodinnen.

Folium 2r

Hy is gezond. één koorts bekruipt zijn frische leden.
Help God! . . . hy sterft ! zyn weg is afgetreden.
Hy geeft zyn reine ziel den grooten Schepper weêr.
Wat zyt gy Levens kracht? En gy, ô vleyende Eer?
Geeft gy t geen gy belooft? Zal m' op haar gunst nog bouwen!
De wyze zal zyn heil niet meer aan U betrouwen
 Neen, gy betovert ons niet meêr!

Myn Vlissingen, hoe billik zyn uw zuchten!
Verlieft op uwen roem treft uw verlies myn hart.
Och schoone Kunstrei, och! wat ramp staat u te duchten!
Weent Dicht & schilder kunst, wy billiken uw smart.

 Wie zal , wie zal die schâe vergoeden.
 'k Weet, Zeeland, dat gy op moogt voeden,
Door-luchte geesten die onse achting waardig zyn.
Maar ('k spreek goed rond goed zeeuwsch) waar vindt men een Guepin.

 Wie kan als hy de Lier bespelen?
Wie weet als hy het om der Keurigheid te steelen?
Wat geest! wat vinding! hoe natuurlyk! met wat kracht
Zong hy het geen zyn aandacht wist te trekken.
Wie schreit niet daar hy schreit? Wie lacht niet daar hy lacht?
Zingt hy de Deugd ter eer, wie voelt den geest niet wekken
Om op te volgen t geen den edelen Mensch betaamt!
En als hy scherts, wie is t die zich zyn zwak niet schaamt?

Maar wat is kunst, en geest, & zeltsaam zielsvermogen?
t Zyn schatten. Ja! – 'k bekent, maar t is gevaarlyk goed;
Hoe zeer men een Guepin om gaven hulde doet,
Dat zonderling vernuft, dien geest word overwogen;

Folium 2v

Hy was een eerlyk man, de Godsdienst was zyn vriend;
Hy heeft zyn Vorst bemint, & staat & stad gedient.
s' Lands roem, s' Lands welvaart was het doel van al zyn pogen.

Gy, Esprits forts, Gy die uw roem zoekt in t versmaden,
Van t geen de Christen heilig noemt;
U door een ydele waan verdoemt,
En valsche geestigheid voor ware kennis roemt
Met koude spotternij bestryd de heilige bladen:
Ziet g'ons nog langer met dat trotst meedogen aan?
Daar wy, aan Godsdienst hand, op 't spoor der Pligten gaan?
Zyn t zwakke geesten die t gewyde boek geloven?
Lecht gy uw vryheid aan geen band?
Streeft gy door syn vernuft, met oordeel, groot verstand,
't Geheiligde Geloof te boven?
Hoe groot uw wysheid, uw vernuft, uw geest mag zyn
Beschimpt ons niet. Hebt g'onder u wel één Geupin?

O nutte Koopmanschap die staat & stad bevoordeelt!
O Reden, die het hart ter wyze deugd gewent
Voor zyne Koningin herkent!
O ware Godvrucht die niet liefde-loos veroordeelt!
Wat mist gy met Guepin! Zoe groeit uw glorie niet,
Wanneer een man als hy u zyne hulde biedt!

Men kan d' ontsteltnis uit het oog der Zeevaart leren:
De Reden peinst, ik zie iets droevigs in haar wezen.
De Godsdienst die op Lust, & drift den scepter voert,
Staat, by het dierbaar Lyk, ontroert.

Luchthartig Sterfling treedt eens nader, wil hier leren
Hoe broos het Leven is, schoon u gezondheid streelt.
Verwaande Mensch leer u wat min waardeeren,
2 Een oogenblik kan al uw grootheid ommekeeren.
1 Roem niet. al wat gy hebt is U ter leen bedeeft,³

³ De regels 1 en 2 moeten worden omgewisseld.

Folium 3r

De lieve Liefde die de trouw een Hemel maakt,
Zit, schreiende, by t Lyk ter neder.
Maar och wiens hart word door Ontferming niet geraakt;
Op t hooren hoe door smart ontroert, hoe teder
Die schoone vrouw den lieven man beweent!
Het ongevoeligst hart is niet genoeg versteent
Het deelt voor zeker in de rampen die haar drukken!
Hem, hare omhelsing in een oogenblik te ontrukken!
O Harde Dood! Geen Min, geen schoonheid trekt uw oog.
Wie was hy die u tot medogentheid bewoog?

Wie uwe droefheid mag beseffen
'k Besef uw zwaar verlies, ter dood bedroefde vrouw!
Myn teder hart gevoelt uw rouw!
'k Besef wel hoe dien slag het minnend hart moet treffen,
Aan hem verbonden door volmaakte Liefde & Trouw!

Een ander tracht een woord ter troosting te doen hooren.
D' ontroering myner ziel belet my dezen Pligt.
Met hoe veel hartelykheid wierd hy door my verricht
Deed Droefheid, daar ik u beschouw, myn stem niet smooren.

Waardeerders van s' Mans weergaloos verstand,
Gy, dien Guepin uw vriend mocht heten,
Die leerzame uren in zyn byzyn hebt gesleten,
Zoo breekt de dood den zachten vriendschaps band.
'K zie uit de tranen in uwe oogen
Hoe t manlyk hart door droefheid word bewogen.
Hoe billik treurt gy om t verlies van eenen vriend
Die al onze achting door zyn imborst heeft verdient!
Wat schat van kennis blinkt niet door in zoo veele stukken
Uw aandacht, gunstig, ter verlustiging vereert!
Maar kon zyn dichlier ons verrukken,
Hoe trok zyn Tekenpen het oog dat kunst waardeert!

Folium 3v

Die schrandere oogen zyn geloken!
Nu zich die vlugge hand die zoo veel wysheid schonk!
* Hy die gelyk een Star van d' eerde groote blonk *
In kunst & kennis is ons peinsent oog ontweken.
* Zyn levens draad is afgebroken. *⁴
In zuivrer lucht dan d' aarde omvat!

O Voorwerp zyner zorg & zucht, ô schoone stad
Hoe is zijn lust aan uw gebleken,
Daar hy in t Koopkantoor de werkzame uren sleet,
Of voor uw Capitoel zyn gaven heeft besteed!

Hoe zeer zijn dood ons hart moet treffen,
Hoe levendig wy zyn waardy beseffen,
Hoe u ons bedroeven om t verlies van een Guépin,
Des Christens eersten pligt is onderworpen zyn
Aan Hem die Vry is. Toen de norsche Tegenheden
Den Vriend door ons beschreid, bnâren [benaderen?]
Haar handen weg eens hadden ingeleid,
Toen blonk zyn godvrucht door zyn hagel blanke Zeden.
Toen steeg de groote kracht van zyn verlichte Reden.
Wat zong hy heerlyk van die onderworpenheid.
Aan s' Hemel schikking. wel bestreden wy zyn stappen.
Komt volgen u' hem in deugd als in zyn wetenschappen.
Wy pogen naar iets grootsch ons voorbeeld was Guepin!
Naar s' Christens eerste pligt is hem gelyk te zijn.
Dit zy de Leste Les u door uw Vriend gegeven.
Zoo leven u' hier vernoegt in hoop op t hemelleven.
Wie voor s' Mans deugd & geest een blyk van achting gaf,
Myn Liefde & Achting strooyt dees bloemen op zyn Graf.

Trahit sua quemque voluptas⁵

inde Beemster 1766

Elisabeth Wolff geb. Bekker

⁴ De regels met een * moeten worden omgewisseld met elkaar.

⁵ Ieder wordt door zijn eigen genoegen aangetrokken, heeft zijn eigen stokpaardje (Vergilius, *Bucolica*, 2, 65).

Folium 4r [Blanco]
Folium 4v [Blanco]